

NOVA YORK, LA CIUTAT MENYS AMERICANA

Teresa Requena

El 1995 vaig anar per primer cop a Nova York. Vaig arribar-hi al migdia i després de deixar les maletes recordo que el primer que vaig fer va ser anar a la CinquenaAVINGUDA, a caminar per aquell carrer de dimensions tan mítiques i que semblava que coneixia a la perfecció malgrat no haver-hi estat mai. Vaig tornar on m'allotjava, al carrer 14, i tot tornant, mentre pensava en Henry James i en Edith Wharton, vaig veure les torres, dos blocs simètrics que s'alçaven per sobre del districte financer. En aquell moment, la impressió va quedar amortida per la quantitat d'informació visual que en aquells moments estava rebent, m'estava acostumant a la ciutat, i l'espectacularitat de la ciutat eclipsava la singularitat d'aquells dos edificis. A poc a poc, però, les torres es van convertir en el meu punt de referència, quan necessitava orientar-me i saber on era el sud de Manhattan, les buscava. Les he vistes en un dia clar, amb els pisos superiors completament tapats per la boira, de nit i al matí amb la gent anant a treballar. Va ser però la vista des de Brooklyn el que em va donar una nova dimensió de la ciutat, el famós *skyline* de Nova York. Més altes que cap altre edifici, vaig estar contemplant aquella visió que a mesura que es feia fosc semblava adquirir formes fantasmagòriques.

Estic d'acord amb les veus que diuen que l'atac del dia onze de setembre no va ser només un atac als Estats Units, m'uneixo a les veus que diuen que Nova York és la ciutat menys representativa del que són els Estats Units. Nova York és una ciutat emblemàtica de multiculturalitat, i aquell dia la tragèdia va arribar a molts altres llocs geogràfics. Em sobta comprovar com seguim amb les nostres vides i amb les nostres feines mentre s'està duent a terme una altra guerra. Sí, ja sé que n'hi ha hagut d'altres, ja sé que en molts llocs d'Àfrica la situació és molt greu des de fa molt de temps... En fi, tots hem sentit aquests dies aquesta mena d'arguments, però per mi aquest cop és diferent, i malgrat que penso que la intervenció armada no és l'única solució per resoldre el conflicte, potser ja n'hi ha prou de ser tan antiamericans, que sembla que això és el que ara és políticament correcte.

Sens dubte, tornar a Nova York després de l'onze de setembre serà una experiència trista.